

bo per a l'estat. Tota persona que estiga fora del treball o de les estadístiques, en definitiva, tota persona indefinida per les característiques pròpies de l'estat, és un perill per al totalitarisme d'aquest.

En resum, tenim que la ideologia i la materialització de l'estat es troba dins nostre i, com que és el que és, en essència, oposat a nosaltres, la definició d'estat té un caràcter contradictori però alhora real.

A més, l'estat no té raó de ser sense unes condicions suficients i necessàries que ara intentaré analitzar.

Una són les fronteres fixes i determinades que fiten i separen els diversos estats, que no serveixen més que per a tenir contades i numerades totes les persones que han de sentir-se part del seu estat, part d'un tot molt diferent del tot (estat) veí (però segons em sembla hi ha tant persones a una banda com a l'altra d'una frontera).

Aquestes fronteres serveixen també per a potenciar la unificació totalitària i delimitada sota una llengua única i comuna per a tot l'estat. Aquesta llengua es agafa pel poder com a l'instrument més important per sotmetre les persones a la seua voluntat (la del poder). Aquesta llengua té com a fita més important convertir-se

en la realització parlada d'una llengua escrita i així eliminar totes les possibles altres llengües parlades pels nostres avantpassats. De manera que hi haurà persones cegades pel poder de l'estat, que donaran la seua sang per defendre i imposar una llengua i definir llurs fronteres.

També tot estat, per ser totalitari i amb unes fronteres, ha de tindre necessàriament un centre i, per tant, una estructura radial tant en vies comercials com administratives, que garanteix un control ferm sobre tot el territori estatal.

Es pensa, en canvi, que l'organització regional lluita contra l'estat centralista però, només el fa encara més i més ferm. La justificació d'açò és que fins ara, la manera més eficaç de mantenir el poder sobre una superfície ha sigut l'estructura radial (un cercle o un polígon amb un centre) que, d'altra banda, també és la millor per a imposar una llengua unificada.

Tan aquesta imposició d'una llengua com les altres imposicions de l'estat, com que no es poden fer arbitràriament, han de tindre un recolzament legal per justificar que tot el que fa l'estat té una raó de ser. Per tant, la llei s'encarregarà d'apartar i marginar (entre d'altres coses) totes les accions lliures no sotmeses a

l'estat, ni a cap dels seus aspectes i, per controlar cada cop més totes les accions de les persones, les lleis evolucionen i desenvolupen més matisos restrictius.

Restriccions que venen també imposades per la religió, que s'estructura tal com ho fa l'estat. L'exemple més clar d'açò és que tant l'estat com Déu són totalitaris i les persones que formen part de l'estat han de servir-lo, com a Déu, fins la mort. Per la seua part, aquesta mort es presenta com un futur on ens haurem alliberat de l'esclavitut.

La nostra sumissió i la d'altra gent formen l'estat; cada persona és i forma l'estat. Aleshores, dit açò, pot semblar impossible enfrontar-nos a l'estat (a nosaltres), si més no, serà molt difícil. A més, hi ha un altre tret característic de molts dels estats que ennumere el darrer, però que té importància; és la democràcia. Anomenem democràcia al nostre sistema polític, basat en el poder del poble i per al poble. L'acceptem, no perquè siga el millor, sino perquè, comparant-lo amb altres anteriors (com ara la dictadura), sembla que és el menys dolent. Però, sabem què vol dir Democràcia? Aquesta paraula té el seu origen en un altra: Demokratia. Demo fa referència al poble i kratia al poder. (Una contraposi-

ció poder/poble que també apareix en la definició d'estat). El poder sempre té associada una determinada forma de violència, més o menys explícita, envers el poble dominat. D'altra banda, com democràcia és poder del poble i (hem vist aci) sobre el poble, no podem eludir la contradicció. És més, com que el poder és de tot el poble (segons la definició ja citada) no podem trobar cap democràcia real, de fet sempre hi trobarem una oligarquia, siga del capital, burocràtica, etc. Totes les persones, per tant, estem sotmeses al poder, ni tan sols qui mana pot negar-ho, perquè sofri el poder d'un sistema polític, en formem part. Bé i, si considerant açò podem concloure que totes les dones i homes que constitueixen aquest estat fem i som, més o menys, el mateix ("Et done per a què tu em dones". "No et moleste per a què tu no em molestes"), el que podem dir és que som una societat d'anyells estable i tranquil·la. Però aquesta estabilitat i tranquil·litat no són més que la por de les persones, no a allò que es puga dir, sino a allò que el poder pot fer-los.

Si volem ser lliures és contra açò, contra el que hem de lluitar rebel·lar-nos.